

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **Z. H.**, zastoupené JUDr. Karlem Maláskou, advokátem se sídlem Tišnov, Hornická 901, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, č. j. JMK 111123/2015, sp. zn. S-JMK 92276/2015 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 29. 10. 2015 se žalobkyně domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Tišnov (dále též „stavební úřad“) ze dne 25. 5. 2015, č. j. MUTI 12198/2015, sp. zn. OSŘ/26481/2014/Ma. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 169 odst. 2, 3, 5, 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), povolil žadatelce E. G. výjimku z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, pro umístění stavby „*Novostavba rodinného domu s garáží Drásov, lokalita U Školy*“ na pozemku parc. č. 671/1 (zahrada) v katastrálním území Drásov.

Žalobkyně v podané žalobě zejména uvedla, že stavební úřad se jejími námitkami zabýval pouze nedostatečně. Rovněž rozhodnutí žalovaného je naprosto nepřesvědčivé. Žalobkyně byla správními orgány odkázána na možnost uplatnění jejích námitek v řízení o umístění stavby s tím, že řízení o povolení výjimky má pouze předběžný charakter k řízení o umístění stavby a vydání rozhodnutí ve věci. S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasí. Rozhodnutí o povolení výjimky je rozhodnutím konečným, správní orgán je musí v navazujícím řízení respektovat a jeho obsahem je vázán. Potenciálnímu stavebníkovi umožňuje nebo zakazuje realizaci určitého záměru a nepochybně tedy zasahuje do právní sféry účastníků řízení, neboť otázka povolení výjimky je v tomto řízení vyřešena definitivně. Pojmy rozhodnutí o předběžné otázce a rozhodnutí předběžné povahy, které žalovaný ztotožnil, nemají stejný význam a je třeba je důsledně rozlišovat. Rozhodnutí o povolení

výjimky nesplňuje zejména časovou podmínku předběžnosti, neboť jeho účinky nejsou omezeny do vydání navazujícího rozhodnutí, není stanovena žádná lhůta, do které je třeba zahájit nějaké navazující řízení, a konečně, vydáním rozhodnutí v navazujícím řízení nepozbývá rozhodnutí o povolení výjimky účinků. Jedná se o výjimku z obecně platných zásad a její povolování by tedy nemělo být automatickým procesem. Pro povolení výjimky musí existovat závažný důvod a současně musí být dány důvody, které vylučují provedení stavby za standardních podmínek. Dle § 169 stavebního zákona a § 26 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území lze udělit výjimku z § 25 odst. 2 této vyhlášky, nikoliv však z jejího odstavce prvního. Podmínky stanovené prvním odstavcem vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území tedy musí být splněny a zkoumány rovněž při povolování výjimky z odstupových vzdáleností stanovených v odstavci druhém téhož paragrafu. Dodržení těchto podmínek stavební úřad nezkoumal, naopak odkázal žalobkyni s jejími námitkami zejména stran ztráty oslunění, zásahu do práva na soukromí, hrozících imisí a nemožnosti údržby stavby až na rozhodování o umístění konkrétní stavby v územním řízení. Tento postup je nesprávný. Je-li výjimka z § 25 odst. 2 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území pravomocně povolena, není již možné toto rozhodnutí v dalším řízení přezkoumávat, správní orgán z něj bude v územním řízení vycházet a bude pro něj závazné. Závěr žalovaného, že rozhodnutí o povolení výjimky není schopné samo o sobě zasáhnout právní sféru účastníků, je tak naprosto mylný. Určení podmínek pro vzájemné odstupy staveb je přitom v zájmu obou vlastníků sousedních pozemků. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil.

Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Předmětem řízení učinil žalobce rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu dle § 169 stavebního zákona. Otázkou, zda takové rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, publ. pod č. 2908/2013 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dospěl k závěru, že rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy v rámci řízení o žalobě proti onomu navazujícímu aktu. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu bylo pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.

Ze stejnopisů rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného doložených žalobcem soud zjistil, že v daném případě bylo o předmětnou výjimku žádáno v souvislosti s předpokládanou novostavbou rodinného domu, dvoupodlažního, nepodsklepeného, se zastavěnou plochou 149 m². Je zřejmé, že se nejedná o stavbu, která by dle § 79 odst. 2 stavebního zákona nevyžadovala rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Předmětné rozhodnutí o výjimce tak samo o sobě nemohlo zasáhnout do práv žalobkyně, bude na něj totiž navazovat buď rozhodnutí vydané v územním řízení či územní souhlas.

Podanou žalobou napadené rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, vydané dle § 169 stavebního zákona, tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti) a není tak ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelné. Z tohoto důvodu soud žalobu odmítl pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. listopadu 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu